

om Mandagen og fremlægger dem, eller ogsaa faaer han en Kammerat til at fremlægge dem, men for Resten deltager han ikke i nogen som helst juridisk Forretning paa hans saakaldte Principals Kontor. Dette er det virkelige Forhold, og det kan ikke være anderledes, naar Vedkommende er lønnet med 10 Kr. om Maaneben eller endnu mindre. Det nærværende Lovforslag paabyder altsaa 5 Aars Tjeneste paa den Vis, og dernæst stærper det yderligere Betingelserne, idet det opstiller som en naturlig, lovmæssig Betingelse, at Vedkommende skal have været mindst to Aar paa et Sted. Naar man veed, hvorledes Forholdet nu stiller sig med at være Guldmægtig, og der saa yderligere lægges Baand derpaa, saa vil Følgen ganske simpelt blive den, at hvis ikke Principalerne gennemgaaende blive af en ganske overordentlig spendabel Karakter, saa vil Lønnen blive endnu mindre eller i alt Fald ikke væsentlig forbedret. Dette vil altsaa føre til, at i de 5 Aar til, og indtil et saadant Menneſte bliver 30 Aar, maa han vedblive at leve væsentlig af Tilskud fra sine Forældre og Slægtninge, eller hvem han nu ellers kan faae til at hjælpe sig, et Tilskud, der maa beregnes til aller mindst 600 Kr. aarlig efter den Maade, hvorpaa Folk i de Klasser synes, at de maa leve, hvis de skulle have det nogenlunde. Det vil med andre Ord føre til, at et Menneſte, før han faar denne Bestalling, der omtrent koster det samme som Detailhandlerborgerstab, der ikke giver stort Mere i Indtægt, end disse i Regelen gjøre, og som give Rettigheder, der i mange Tilfælde heller ikke ere meget Mere værd, koster Forældre og Slægtninge noget saadant som 15—16,000 Kr. Hvis man tror, at det, at vedtage noget Saadant, er en Opfordring for dem af de saakaldte Underklasser, der ville frem, til at trænge frem til at blive Sagførere, saa maa man have en mærk værdig Opfattelse. — Dette er nu det Første, at Loven i høi Grad ligefrem vanskeliggjør Forberedelserne til Sagførervirksomheden, men den staber dernæst i Virkeligheden ikke nogen som helst Garanti for, at de Folk, man faar til Sagførere, ere det allerfjerneſte bedre uddannede, end nu. Det vil nemlig ikke være muligt for nogen offentlig Mændighed at øve Kontrol, naar en Erklæring fremkommer fra en velvillig Principal om, at den Paagjældende har deltaget i Forretningerne efter den Fortolkning, som nu gives. Nei, der maatte indledes en ligefrem offentlig Underfølgelse for at faae konstateret, hvorledes dette Forhold hænger sammen, om han har deltaget i Forretningerne og har den Ud-

vikling, som man anser for ønskelig, naar der skal meddeles Vedkommende Bestikkelse som Sagfører. Jeg er overbevist om, at man ikke paa denne Maade vil komme væsentlig videre. Nei, vil man naae Noget ad den Vej, saa turde maaske det Rigtige være, at vende tilbage til den gamle Institution med Prøveprokuratorer, med at lade Folk procedere ved Retterne et vist Antal Aar som Betingelse for overhovedet at faae Lov til selvstændig at være Sagfører, eller i alt Fald maa man stille den Betingelse, at Sagførerbefællingen overhovedet ikke maatte meddeles, før en Mand kunde fremlægge Bevis for, at han havde procederet saa og saa mange Sager og selv ledet Oplysningsernes Fremkaffelse paa den Maade, som den Ret, der skulde bedømme det, efter Omstændighederne fandt rigtig og passende. Var man i Stand til at godkjende dette, vilde man dog derved faae Noget, der lignede en Betryggelse. Men Følgen af at vedtage dette Lovforslag, vil blot blive, at en Mand, som kan arrangere sig — jeg siger det ikke i nogen ond Mening — saaledes, at han faar denne Erklæring og faar den billiget af det store Sagførerraad, ganske simpelt ligesom hidtil vil blive Sagfører, uden at der er den allerfjerneſte Garanti for, at han er videre fremme og dygtigere til den Gjerning end efter den nuværende Ordning. Forstjellen vil kun være den, at man vil være nødt til længere at vente paa at faae sin Bestalling, altsaa længere maa leve af sine Forældre o. s. v., ligesom det umuliggjøres uformuende Folk, i høiere Grad end nogeninde før, at naae frem til at blive Sagførere. Det er derfor, det forekommer mig, at jeg er ganske enig i en Tanke, som vist kom frem fra det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), at de almindelige Bestemmelser i dette Lovforslag i Virkeligheden ere meget lidet brugbare. Jeg forstod ham saaledes, at det egentlig var det Heldigste, at de faldt bort. Det er ogsaa min Opfattelse, at man egentlig naaede Idealet ved at forlæste det første Afſnit. Jeg skal i denne Forbindelse tilføie en enkelt Bemærkning med Hensyn til Spørsmålet om dansk-juridisk Examen. Jeg vil nu strax sige, at naar man vil stille de danske Jurister saaledes, som de ville blive stillede, hvis dette Lovforslag blev vedtaget, vilde jeg anse det for meget bedre, at man kvalte dem lige strax, at man fuldstændig affkaffede denne Examen. Hvis dette Lovforslag bliver til Lov, vil Forholdet nemlig blive det, at en dansk Jurist vil blive et Menneſte, der er ganske uden Haab i dette Liv, et Menneſte, der ingeninde vil kunne